

**UCHWAŁA NR VIII/53/2019
RADY GMINY KOCZAŁA**

z dnia 21 maja 2019 r.

w sprawie rozpatrzenia skargi na działalność Wójta Gminy Koczała

Na podstawie art.18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 506), w związku z art. 229 pkt 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096 oraz z 2019 r. poz. 60 i 730) Rada Gminy Koczała uchwala, co następuje:

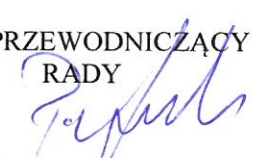
§ 1. 1. Uznaje się za bezzasadną skargę z dnia 8 marca 2019 r. na działalność Wójta Gminy Koczała dotyczącą kwestionowania czynności związanych z wnioskiem o zwrot kosztów dowozu niepełnosprawnego dziecka do szkoły, przekazaną Radzie Gminy Koczała przez Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Słupsku w dniu 22 marca 2019 r.

2. Uzasadnienie powyższego stanowiska zawarte jest w załączniku do niniejszej uchwały.

§ 2. Zobowiązuje się przewodniczącego Rady Gminy Koczała do powiadomienia skarżących o sposobie załatwienia skargi.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

WICEPRZEWODNICZĄCY
RADY

Mariusz Patejuk

Uzasadnienie

W dniu 22 marca 2019 r. do Rady Gminy Koczała wpłynęło pismo p. [REDAKTOWANO] i p. [REDAKTOWANO] dotyczące kwestionowania czynności Wójta Gminy Koczała związanych z wnioskiem o zwrot kosztów dowozu niepełnosprawnego dziecka do szkoły, przekazane przez Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Słupsku pismem z dnia 18 marca 2019 r. (znak sprawy ADM.1510.2.1.2019).

Rada Gminy Koczała po zapoznaniu się ze:

- skargą,
- stanowiskiem Wójta Gminy Koczała, który wniósł o uznanie skargi za bezzasadną,
- stanowiskiem Komisji skarg, wniosków i petycji Rady Gminy Koczała, która na posiedzeniu w dniu 8 maja 2019 r. zakończyła analizę sprawy i przyjmując wyjaśnienia Wójta Gminy Koczała wypracowała stanowisko zawarte w niniejszym uzasadnieniu, uznając skargę za bezzasadną,

ustaliła, co następuje:

Pismem z dnia 3 grudnia 2018 r. (wpłynęło do Urzędu Gminy Koczała w dniu 4 grudnia 2018 r.) p. [REDAKTOWANO] i p. [REDAKTOWANO] wystąpili z wnioskiem do Wójta Gminy Koczała o zwrot kosztów dowożenia ich własnym środkiem transportu swego niepełnosprawnego syna, [REDAKTOWANO], do [REDAKTOWANO] Szkoły [REDAKTOWANO] w [REDAKTOWANO] w gminie [REDAKTOWANO] w roku szkolnym [REDAKTOWANO], nie podając wysokości tych kosztów. Do wniosku państwo [REDAKTOWANO] dołączyli Wykaz uczęszczania na zajęcia lekcyjne ucznia klasy I – [REDAKTOWANO] w [REDAKTOWANO] Szkole [REDAKTOWANO] w [REDAKTOWANO] w roku szkolnym [REDAKTOWANO].

W związku z powyższym wnioskiem Wójt Gminy Koczała uzyskał informacje od Zespołu Kształcenia i Wychowania w Koczale (pismo z dnia 18 grudnia 2018 r., wpłynęło do Urzędu Gminy Koczała w dniu 20 grudnia 2018 r.), że uczeń [REDAKTOWANO] w roku szkolnym [REDAKTOWANO] nie realizował obowiązku szkolnego w Szkole Podstawowej im. Pierwszej Armii Wojska Polskiego w Koczale, a o tym, gdzie uczeń będzie realizował obowiązek szkolny, rodzice poinformowali ustnie wicedyrektora ds. edukacji przedszkolnej Zespołu Kształcenia i Wychowania w Koczale, a w nieco późniejszym czasie potwierdzenie [REDAKTOWANO] Szkoły [REDAKTOWANO] w [REDAKTOWANO] (pismo z dnia 20 grudnia 2018 r., wpłynęło do Urzędu Gminy Koczała w dniu 3 stycznia 2019 r.), że w roku szkolnym [REDAKTOWANO] uczeń [REDAKTOWANO] spełniał obowiązek realizacji nauki w tej szkole i został do niej przyjęty na prośbę rodzica.

Pismem z dnia 27 grudnia 2018 r. Wójt Gminy Koczała poinformował p. [REDAKTOWANO] i p. [REDAKTOWANO] (pismo odebrane w dniu 28 grudnia 2018 r. przez p. [REDAKTOWANO]), że nie posiada podstaw do zwrotu zaległych kosztów związanych z dowozem ucznia [REDAKTOWANO] do szkoły [REDAKTOWANO] w [REDAKTOWANO]. Zgodnie z art. 39 ust. 4 pkt 3 ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe obowiązkiem gminy jest zwrot kosztów przejazdu ucznia niepełnosprawnego oraz jego opiekuna do szkoły lub ośrodka, wymienionych w pkt. 1 i 2 ustawy, na zasadach określonych w umowie zawartej między wójtem a rodzicami, jeżeli dowożenie i opiekę zapewniają rodzice. Ponadto wójt poinformował państwa [REDAKTOWANO], że powinni byli przed rozpoczęciem roku szkolnego złożyć wniosek o zawarcie umowy o refundację kosztów, oraz przypomniał, że zgodnie z art. 40 ust. 2 ustawy Prawo oświatowe powinni poinformować w terminie do 30 września każdego roku dyrektora szkoły podstawowej, w obwodzie której dziecko mieszka, o realizacji obowiązku szkolnego spełnianego przez uczęszczanie do szkoły, czego nie dopełnili. Swoje stanowisko wójt oparł na opinii radcy prawnego z dnia 14 grudnia 2018 r.

W odpowiedzi w dniu 10 stycznia 2019 r. p. [REDAKTOWANO] i p. [REDAKTOWANO] złożyli do Wójta Gminy Koczała wniosek o usunięcie naruszenia prawa (pismo z dnia 7 stycznia 2019 r.), przesyłając go również do wiadomości Rzecznika Praw Obywatelskich oraz Ministra Edukacji Narodowej. We wniosku tym państwo [REDAKTOWANO] nie zgodzili się ze stanowiskiem wójta, zarzucając gminie, że nie dopełniła swego obowiązku zapewnienia niepełnosprawnemu uczniowi bezpośredniego transportu i opieki w czasie przewozu do najbliższej szkoły. Zdaniem państwa [REDAKTOWANO], jeśli nie dojdzie do podpisania umowy określającej zasady zwrotu

kosztów dowożenia niepełnosprawnego ucznia do najbliższej szkoły między wójtem a rodzicami ucznia, obowiązkiem organu jest zapewnienie bezpośredniego transportu niepełnosprawnego ucznia do szkoły. Negatywnie ocenili też działania gminy w kwestii zwrotu kosztów dowożenia ich syna do szkoły w roku szkolnym [REDAKTOWANE] (uściślając, chłopiec uczęszczał do przedszkola w Koczale do klasy [REDAKTOWANE]). Jednakże w dalszej części swego pisma państwo [REDAKTOWANE] stwierdzili, że w pierwszej kolejności obowiązek zapewnienia uczniom niepełnosprawnym bezpłatnego transportu i opieki w czasie przewozu do najbliższej szkoły spoczywa na gminie. Jeśli jednak rodzice zdecydują o dowożeniu dziecka we własnym zakresie, organ gminy nie może tego kwestionować. Państwo [REDAKTOWANE] zwrócili się do wójta o podanie podstawy prawnej, z której wynika, że wniosek o zwrot kosztów dowozu dziecka do szkoły powinien być złożony do wójta przed rozpoczęciem danego roku szkolnego, oraz uznali za bezzasadne twierdzenie, że w terminie do [REDAKTOWANE] roku nie poinformowali dyrektora szkoły podstawowej w Koczale o tym, że ich syn [REDAKTOWANE] w roku szkolnym [REDAKTOWANE] będzie uczęszczał do szkoły podstawowej w [REDAKTOWANE].

W dalszej części swego wniosku państwo [REDAKTOWANE] wysunęli szereg zastrzeżeń co do jakości i organizacji procesu nauczania i wychowania oraz sprawowania opieki nad ich synem w okresie jego uczęszczania do klasy [REDAKTOWANE] w przedszkolu w Koczale, w szczególności zarzuty dyskryminacji ich syna ze względu na niepełnosprawność i brak kompetencji nauczycieli do pracy z dziećmi. Ponadto państwo [REDAKTOWANE] stwierdzili, że skoro dyrektor szkoły podstawowej w Koczale nie wystosował do nich pisma w celu kontroli spełniania obowiązku szkolnego przez ich syna, przekazano im teczkę z dokumentacją zgromadzoną podczas uczęszczania ich syna do przedszkola oraz nie toczy się ani nie toczyło się wobec nich postępowanie egzekucyjne z tytułu niespełniania obowiązku rocznego przygotowania przedszkolnego przez ich syna, jest to równoznaczne z tym, że dopełnili swego obowiązku poinformowania dyrektora szkoły podstawowej w Koczale, w jakiej szkole ich syn będzie realizował obowiązek szkolny, a tym samym taką wiedzę powinien mieć również wójt gminy. W swoim piśmie państwo [REDAKTOWANE] wskazali również, jak należy dokonywać wykładni sformułowania „najbliższa szkoła”, że organem właściwym dla załatwiania spraw zwrotu kosztów dowozu dziecka do szkoły jest wójt, a nie rada gminy oraz że rodzicom należy zwracać koszty dowozu dziecka do szkoły i potem do domu, a także powroty samego rodzica ze szkoły oraz dojazdu po dziecko, choć żadne z tych zagadnień nie były podnoszone przez wójta w korespondencji do państwa [REDAKTOWANE]. W podsumowaniu swego wniosku państwo [REDAKTOWANE] ponownie wystąpili do wójta o zwrócenie im realnych kosztów poniesionych na dowóz ich syna [REDAKTOWANE] do szkoły [REDAKTOWANE] w [REDAKTOWANE] na trasie [REDAKTOWANE] (uczeń i opiekun), [REDAKTOWANE] (opiekun), [REDAKTOWANE] (opiekun), [REDAKTOWANE] (uczeń i opiekun), żądając nadania sprawie charakteru priorytetowego i udzielenia odpowiedzi bezzwłocznie w terminie zgodnym z Kodeksem postępowania administracyjnego.

W odpowiedzi na powyższy wniosek Wójt Gminy Koczala poinformował p. [REDAKTOWANE] i p. [REDAKTOWANE], że podtrzymuje w całości swoje dotychczasowe stanowisko (pismo z dnia 31 stycznia 2019 r., odebrane przez p. [REDAKTOWANE] w dniu 1 lutego 2019 r.). Wójt ponownie wyjaśnił, że zgodnie z art. 39 ust. 4 pkt 3 ustawy Prawo oświatowe obowiązkiem gminy jest zwrot kosztów przejazdu ucznia niepełnosprawnego oraz jego opiekuna do szkoły lub ośrodka, wymienionych w pkt 1 i 2 ustawy, na zasadach określonych w umowie zawartej między wójtem a rodzicami, jeżeli dowożenie i opiekę zapewniają rodzice. Zresztą państwo [REDAKTOWANE] mieli taką wiedzę, ponieważ tego typu umowa była zawierana między nimi i Wójtem Gminy Koczala dwukrotnie: na rok szkolny [REDAKTOWANE] i [REDAKTOWANE], kiedy to ich syn [REDAKTOWANE] uczęszczał na zajęcia w przedszkolu w Koczale i na zajęcia w [REDAKTOWANE] w [REDAKTOWANE]. Jednakże umowa określająca zasady zwrotu kosztów przejazdu syna państwa [REDAKTOWANE] do szkoły [REDAKTOWANE] w [REDAKTOWANE] w roku szkolnym [REDAKTOWANE] nie została zawarta, co więcej państwo [REDAKTOWANE] nie wyrażali woli zawarcia takiej umowy, a o fakcie dowożenia przez nich syna [REDAKTOWANE] do szkoły w [REDAKTOWANE] wójt dowiedział się z pisma z dnia 3 grudnia 2018 r.

Ponadto wójt przesłał państwu [REDAKTOWANE] stanowisko Zespołu Kształcenia i Wychowania w Koczale, o które wystąpił w dniu 15 stycznia 2019 r., odnośnie stawianych przez nich zarzutów. W piśmie z dnia 25 stycznia 2019 r. (wpłynęło do Urzędu Gminy Koczala w dniu 25 stycznia 2019 r.) dyrektor Zespołu Kształcenia i Wychowania w Koczale wyczerpująco odniósł się do zastrzeżeń państwa [REDAKTOWANE], uznając je za bezzasadne i krzywdzące dla placówki, tym bardziej że w okresie, kiedy syn państwa [REDAKTOWANE] uczęszczał do przedszkola w Koczale, Zespół Kształcenia i Wychowania w Koczale nie otrzymał od nich żadnych negatywnych sygnałów, a pojawiły się one dopiero po półtorarocznej przerwie.

Z uwagi na powyższe w przypadku dalszego kwestionowania stanowiska wójta zaproponowano państwu [REDAKTOWANE] oddanie sporu do rozpoznania na drodze postępowania sądowego.

Do pisma państwa [REDAKTOWANE] z dnia 7 stycznia 2019 r. odniosło się również Ministerstwo Edukacji Narodowej (pismo z dnia 27 lutego 2019 r., wpłynęło do Urzędu Gminy Koczała w dniu 4 marca 2019 r.), zajmując stanowisko, że to rodzice podejmują decyzję w sprawie miejsca kształcenia swego niepełnosprawnego dziecka, a jeśli podejmą się zorganizowania dowozu i zapewnienia opieki w czasie transportu do szkoły, gmina zwraca im koszty przejazdu ucznia oraz opiekuna do szkoły, na zasadach określonych w umowie zawartej między wójtem i rodzicami. Przepisy ustawy Prawo oświatowe nie regulują szczegółowo trybu zawierania umów oraz ich treści, w tym środka transportu czy liczby możliwych przejazdów rodzica, który dowozi niepełnosprawne dziecko na zajęcia do szkoły w ciągu dnia lub w ciągu tygodnia oraz ze szkoły do domu, a także wysokości kosztów dowożenia dziecka. W związku z tym, warunki umowy powinny być określone i zaakceptowane przez obie strony – gminę i rodziców, dotyczy to również liczby możliwych przejazdów rodzica i wysokości kosztów dowożenia dziecka i opiekuna. W sprawie otrzymania zwrotu kosztów dowozu niepełnosprawnego dziecka, w tym ustalenia liczby możliwych przejazdów rodzica, należy zwrócić się do gminy.

W odpowiedzi na pismo Wójta Gminy Koczała z dnia 31 stycznia 2019 r. p. [REDAKTOWANE] i p. [REDAKTOWANE] złożyli trzy pisma. W piśmie z dnia 7 lutego 2019 r. (wpłynęło do Urzędu Gminy Koczała w dniu 12 lutego 2019 r.) państwo [REDAKTOWANE] krytycznie odnieśli się do przesłanego im stanowiska dyrektora Zespołu Kształcenia i Wychowania w Koczale i kolejny raz obszernie przedstawili swoje zarzuty odnośnie organizacji edukacji i opieki nad ich synem [REDAKTOWANE] w przedszkolu w Koczale w roku szkolnym [REDAKTOWANE] i [REDAKTOWANE]. Pismem z dnia 8 lutego 2019 r. (wpłynęło do Urzędu Gminy Koczała w dniu 12 lutego 2019 r.) państwo [REDAKTOWANE] zażądali wykazania na piśmie, jak gmina realizowała obowiązek wynikający z art. 39 ustawy Prawo oświatowe względem ich syna [REDAKTOWANE] oraz udostępnienia i przesłania wszelkiej dokumentacji dotyczącej sposobu realizacji tego obowiązku, poniesionych kosztów, osób odpowiedzialnych za przejazdy, kto pełnił opiekę w trakcie przejazdu do szkoły i z powrotem nad ich dzieckiem i jakie posiadał kwalifikacje względem niepełnosprawności ich syna [REDAKTOWANE], choć we wcześniejszych pismach deklarowali, że to właśnie oni, państwo [REDAKTOWANE], dowozili swego syna [REDAKTOWANE] do szkoły w [REDAKTOWANE] i zapewniali mu opiekę podczas dowozu, a wójt w pismach kierowanych do państwa [REDAKTOWANE] nigdy tego nie kwestionował. Natomiast pismem z dnia 11 lutego 2019 r. (wpłynęło do Urzędu Gminy Koczała w dniu 12 lutego 2019 r.) państwo [REDAKTOWANE] kolejny raz zwrócili się o wskazanie podstawy prawnej, z której jednoznacznie wynika, że wniosek o zwrot kosztów dowozu dziecka niepełnosprawnego do szkoły powinien być złożony przez rodziców przed rozpoczęciem danego roku szkolnego.

Jako że pisma te, w ocenie Wójta Gminy Koczała, nie wniosły niczego nowego do zasadniczej sprawy, jaką jest żądanie p. [REDAKTOWANE] i p. [REDAKTOWANE] zwrotu kosztów dowożenia ich niepełnosprawnego syna do szkoły [REDAKTOWANE] w [REDAKTOWANE], wójt w piśmie z dnia 25 lutego 2019 r. (odebrane przez p. [REDAKTOWANE] w dniu 28 lutego 2019 r.) poinformował państwa [REDAKTOWANE], że nie zmieni dotychczasowego stanowiska w sprawie, gdyż żądanie państwa [REDAKTOWANE] budzi wątpliwości. Jednocześnie wójt kolejny raz zaproponował oddanie sprawy pod rozstrzygnięcie niezależnego sądu powszechnego, deklarując, że jeśli państwo [REDAKTOWANE] uzyskają korzystny dla siebie i syna wyrok, Gmina Koczała zrealizuje go niezwłocznie.

Organy jednostek samorządu terytorialnego obowiązane są do racjonalnego i zgodnego z prawem gospodarowania środkami publicznymi, co nie pozwala im na dowolne i uznaniowe ich wydatkowanie przez organ wykonawczy gminy. Zgodnie z ustawą z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe (Dz. U. z 2018 r. poz. 996 oraz z 2019 r. poz. 534, 730 i 761) obowiązkiem gminy jest zapewnienie uczniom niepełnosprawnym, objętych kształceniem specjalnym, bezpłatnego transportu i opieki w czasie przewozu do najbliższej szkoły podstawowej, a uczniom z niepełnosprawnością ruchową, w tym z afazją, z niepełnosprawnością intelektualną w stopniu umiarkowanym lub znacznym – także do najbliższej szkoły ponadpodstawowej, do końca roku szkolnego w roku kalendarzowym, w którym uczeń kończy 21. rok życia (art. 39 ust. 4 pkt 1), oraz zapewnienie dzieciom i młodzieży z niepełnosprawnością intelektualną w stopniu głębokim, a także dzieciom i młodzieży z niepełnosprawnościami sprzężonymi, z których jedną z niepełnosprawności jest niepełnosprawność intelektualna, bezpłatnego transportu i opieki w czasie przewozu do ośrodka rewalidacyjno-wychowawczego, do końca roku szkolnego w roku kalendarzowym, w którym kończą 24. rok życia (w przypadku uczniów z niepełnosprawnościami sprzężonymi, z których jedną z niepełnosprawności jest niepełnosprawność intelektualna) albo 25. rok życia (w przypadku uczestników zajęć rewalidacyjno-wychowawczych) (art. 39 ust. 4 pkt 2), a jeżeli dowożenie i opiekę zapewniają rodzice, obowiązkiem gminy jest zwrot kosztów przejazdu niepełnosprawnego ucznia oraz jego opiekuna do wymienionej szkoły lub ośrodka na zasadach określonych w umowie zawartej między wójtem (burmistrzem, prezydentem miasta) a rodzicami (art. 39 ust. 4 pkt 3).

W powyższej sprawie mamy do czynienia z następującą sytuacją: w roku szkolnym [REDAKTOWANO] niepełnosprawny uczeń klasy [REDAKTOWANO], zamieszkały w [REDAKTOWANO], gmina Koczała, realizował obowiązek szkolny w [REDAKTOWANO] Szkole [REDAKTOWANO] w [REDAKTOWANO], gmina [REDAKTOWANO], a dowożenie do szkoły w [REDAKTOWANO] i opiekę w trakcie dowożenia zapewniali jego rodzice, p. [REDAKTOWANO] i p. [REDAKTOWANO]. Umowa między Wójtem Gminy Koczała a państwem [REDAKTOWANO] określająca zasady zwrotu kosztów przejazdów ich syna [REDAKTOWANO] oraz jego opiekuna do szkoły w [REDAKTOWANO] nie została zawarta. Ani przed podjęciem decyzji o dowożeniu syna do szkoły, ani w trakcie roku szkolnego [REDAKTOWANO], ani do dnia dzisiejszego państwo [REDAKTOWANO] w żaden sposób nie wyrażali woli zawarcia takiej umowy. W grudniu 2018 roku państwo [REDAKTOWANO] zażądali od Wójta Gminy Koczała zwrotu kosztów dowożenia ich syna do szkoły w [REDAKTOWANO].

Wójt Gminy Koczała w żadnym z pism kierowanych do p. [REDAKTOWANO] i p. [REDAKTOWANO] nie odmawiał państwu [REDAKTOWANO] prawa do wyboru szkoły w [REDAKTOWANO], jako najbliższej i jednocześnie w ich przekonaniu najlepiej zapewniającej realizację zaleceń wskazanych w orzeczeniu o potrzebie kształcenia specjalnego, nie zaprzeczał, że jest organem właściwym dla załatwienia sprawy zwrotu kosztów dowozu dziecka do szkoły, ani też nie negował zasadności zwracania kosztów powrotów samego rodzica ze szkoły oraz dojazdów po dziecko do szkoły. Wójt nie wymagał od państwa [REDAKTOWANO] złożenia wniosku o zwrot kosztów dowozu ich syna do szkoły w [REDAKTOWANO] przed rozpoczęciem roku szkolnego [REDAKTOWANO], więc niezrozumiałe dla organu jest żądanie państwa [REDAKTOWANO] wskazania podstawy prawnej takiego działania. Nie sposób było się odnieść do żądania państwa [REDAKTOWANO] o udostępnienie wszystkich dokumentów potwierdzających dowożenie ich syna do szkoły w [REDAKTOWANO] przez gminę, skoro sami oświadczyli, że to oni zapewniali w roku szkolnym [REDAKTOWANO] dowóz syna [REDAKTOWANO] do szkoły, a wójt nie twierdził, że było inaczej. Wójt nie kwestionował tego, że skoro zapewniali dowóz dziecka do szkoły, to tym samym ponieśli pewne koszty.

Odmawiając p. [REDAKTOWANO] i p. [REDAKTOWANO] zwrotu kosztów dowożenia ich niepełnosprawnego syna [REDAKTOWANO] do szkoły [REDAKTOWANO] w [REDAKTOWANO] i sprawowanej opieki podczas dowozu Wójt Gminy Koczała kierował się literalnym brzmieniem przepisu art. 39 ust. 4 pkt 3 ustawy Prawo oświatowe, że zwrotu kosztów dokonuje się na zasadach określonych w umowie. Zdaniem organu, aby zwrócić rodzicom koszty dowożenia ich dziecka do szkoły, najpierw powinna być zawarta między wójtem a rodzicami umowa, która regulowałaby wzajemne prawa i obowiązki obu stron, a w szczególności kwestię zwrotu kosztów za dowóz niepełnosprawnego dziecka do placówki oświatowej, a taka umowa nie została zawarta. Wpłata zwrotu kosztów bez umowy w świetle tego przepisu, w ocenie organu, budzi uzasadnione wątpliwości, podobnie jak ewentualne zawarcie umowy z datą bieżącą odnośnie kosztów poniesionych w latach przeszłych. W tej sytuacji wójt zaproponował państwu [REDAKTOWANO] poddanie sprawy pod rozstrzygnięcie sądu powszechnego, deklarując, że jeśli uzyskają korzystny dla siebie i syna wyrok, gmina zrealizuje go niezwłocznie.

Skoro kwestię zwrotu kosztów dowożenia niepełnosprawnego dziecka do szkoły powinna regulować umowa cywilnoprawna zawarta między wójtem a rodzicami dziecka, przyjąć należy, że zawarcie umowy nie ma charakteru czynności administracyjnej (postanowienie NSA z dnia 4 lutego 2014 r. sygn. I OSK 2614/13). Zatem nie znajduje tu zastosowania przepis art. 37 ustawy Kodeks postępowania administracyjnego dotyczący terminowości działań organu administracji, a państwo [REDAKTOWANO] i [REDAKTOWANO] nie powinni żądać załatwienia sprawy i udzielenia odpowiedzi w terminie zgodnym z Kpa.

Ponownie wskazuje się na art. 39 ust. 4 pkt 3 ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r. - Prawo oświatowe (Dz. U. z 2018 r. poz. 996 oraz z 2019 r. poz. 534, 730 i 761), który stanowi, że obowiązkiem gminy jest zwrot kosztów przejazdu ucznia, o którym mowa w pkt 1 i 2 (tj. ucznia niepełnosprawnego oraz dzieci i młodzieży z niepełnosprawnościami sprzężonymi) oraz jego opiekuna do szkoły lub ośrodka, wymienionych w pkt 1 i 2, na zasadach określonych w umowie zawartej między wójtem (burmistrzem, prezydentem miasta) a rodzicami, jeżeli dowożenie i opiekę zapewniają rodzice. Przepis ten przewiduje rozwiązanie analogiczne, jak uchylony z dniem 1 września 2017 r. przepis art. 17 ust. 3a pkt 3 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2018 r. poz. 1457 z późn. zm.). Trybunał Konstytucyjny postanowieniem z dnia 4 października 2017 r. w sprawie sygn. akt SK 28/16 umorzył postępowanie w sprawie ze skargi konstytucyjnej wniesionej przez skarżących o zbadanie zgodności m.in. art. 17 ust. 3a pkt 3 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty z art. 71 ust. 1 zdanie drugie w zw. z art. 69 Konstytucji, z art. 71 ust. 1 zdanie drugie w związku z art. 69 oraz art. 2 Konstytucji oraz z art. 70 ust. 4 w związku z art. 70 ust. 1 zdanie pierwsze oraz art. 32 ust. 1 Konstytucji. Postanowieniem z 17 października 2017 r. sygn. akt S 1/17, wydanym w związku z postanowieniem z dnia 4 października 2017 r. (sygn. akt SK 28/16), Trybunał Konstytucyjny postanowił w trybie art. 35 ust. 1 ustawy

z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072) przedstawić Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej uwagi dotyczące celowości podjęcia działań ustawodawczych zmierzających do uregulowania kwestii zwrotu kosztów przejazdu niepełnosprawnego ucznia i opiekuna do placówek oświatowych. W uzasadnieniu tego postanowienia wskazano m.in., że pomimo niedopuszczalności merytorycznego rozpoznania skargi konstytucyjnej, Trybunał podzielił argumenty sformułowane przez skarżących oraz Rzecznika Praw Obywatelskich i Prokuratora Generalnego, że w świetle wskazanych wzorców konstytucyjnych konieczne jest wprowadzenie bardziej szczegółowej regulacji dotyczącej zwrotu kosztów dowozu niepełnosprawnych dzieci do placówek oświatowych. W tym wypadku do prawodawcy należy wskazanie konkretnych kryteriów zwrotu kosztów przejazdu oraz decyzja, czy kryteria te powinny być określone w ustawie, czy w akcie wykonawczym. Trybunał wskazuje jedynie, że kryteria te powinny, z jednej strony, uwzględniać zróżnicowaną sytuację gmin (wiejskich, miejskich, położonych w rejonach górskich) i ewentualnie stopień niepełnosprawności dziecka, zaś z drugiej strony, relację, w jakiej ustawa z 14 grudnia 2016 r. - Prawo oświatowe pozostaje w stosunku do innych aktów normatywnych przewidujących pomoc dla dzieci niepełnosprawnych.

Trybunał uznał, że nieuregulowanie warunków realizacji zadania gminy dotyczącego zwrotu kosztów przejazdu oznacza, że w systemie prawnym brakuje norm, których wprowadzenie jest obowiązkiem prawodawcy wynikającym z przepisów Konstytucji. Adresatami zakwestionowanych przepisów są rodziny wychowujące dzieci niepełnosprawne, do których odnosi się pojęcie rodzin znajdujących się w trudnej sytuacji społecznej. W świetle art. 69 i art. 71 ust. 1 zdanie drugie Konstytucji niezbędne jest ukształtowanie zakwestionowanej regulacji, mającej na celu wyrównywanie szans edukacyjnych, w sposób zapewniający wszystkim podmiotom podobnym równy dostęp do tego rodzaju formy pomocy władz publicznych.

Przedstawiona przez Trybunał Konstytucyjny sygnalizacja potrzeby zmiany stanu prawnego we wskazanym zakresie nie została dotąd zrealizowana przez władzę ustawodawczą.

Wskazać ponownie należy, że stanowisko w sprawie objętej skargą wyrażone przez Ministerstwo Edukacji Narodowej wskazuje na umowę pomiędzy wójtem a rodzicami ucznia niepełnosprawnego jako źródło i podstawę zwrotu kosztów przejazdu takiego ucznia do szkoły.

Zasady gospodarowania środkami publicznymi przez jednostki sektora finansów publicznych (w tym gminę) określają przepisy rozdziału 5 ustawy z dnia 28 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2077 z późn. zm.). W myśl art. 44 ust. 3 pkt 3 tej ustawy wydatki publiczne powinny być dokonywane w wysokości i terminach wynikających z wcześniej zaciągniętych zobowiązań. Oznacza to, że aby ponieść określony wydatek, którego źródłem jest umowa, obowiązują zasady uprzedniości zawarcia umowy (zaciągnięcia zobowiązania), a także terminowości dokonywania płatności. Od zaciągania zobowiązań odróżnić należy dokonywanie wydatków. Dokonanie wydatku przez jednostkę sektora finansów publicznych, aby miało swoje prawne uzasadnienie, musi wynikać z wcześniej istniejącego zobowiązania, co wynika z przytoczonego powyżej art. 44 ust. 3 pkt 3 ustawy o finansach publicznych. Sankcje za naruszenie dyscypliny finansów publicznych określa ustawa z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1458, 1669, 1693 i 2192 oraz z 2019 r. poz. 730). Zgodnie z art. 11 tej ustawy: *1. Naruszeniem dyscypliny finansów publicznych jest dokonanie wydatku ze środków publicznych bez upoważnienia określonego ustawą budżetową, uchwałą budżetową lub planem finansowym albo z przekroczeniem zakresu tego upoważnienia lub z naruszeniem przepisów dotyczących dokonywania poszczególnych rodzajów wydatków.*

2. Nie stanowi naruszenia dyscypliny finansów publicznych dokonanie wydatku ze środków publicznych na podstawie ugody w sprawie spornej należności cywilnoprawnej zawartej zgodnie z przepisami prawa.

Zgodnie z art. 54a ust. 1 i 2 ustawy o finansach publicznych jednostka sektora finansów publicznych może zawrzeć ugodę w sprawie spornej należności cywilnoprawnej w przypadku dokonania oceny, że skutki ugody są dla tej jednostki lub odpowiednio Skarbu Państwa albo budżetu jednostki samorządu terytorialnego korzystniejsze niż prawdopodobny wynik postępowania sądowego albo arbitrażowego. Ocena skutków ugody nastąpi, w formie pisemnej, z uwzględnieniem okoliczności sprawy, w szczególności zasadności spornych żądań, możliwości ich zaspokojenia i przewidywanego czasu trwania oraz kosztów postępowania sądowego albo arbitrażowego.

W przedmiotowej sprawie nie doszło do zawarcia umowy w sprawie spornej należności cywilnoprawnej, skarżący domagają się dokonania zapłaty (zwrotu poniesionych przez siebie kosztów) przy czym nie określają oni kwoty zgłoszonego roszczenia. Na złożone pisma otrzymali odpowiedzi zawierające stanowisko Wójta Gminy Koczała wraz z uzasadnieniem. W ocenie Rady Gminy Koczała nie doszło do przewlekłości ani

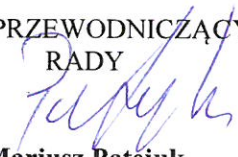
biurokratycznego (powierzchownego, formalistycznego) załatwiania sprawy. W tej sytuacji za racjonalne i zgodne z przepisami ustaw o finansach publicznych oraz o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych Rada Gminy Koczała uznaje stanowisko Wójta Gminy Koczała o konieczności dochodzenia przez skarżących spornych należności we właściwym postępowaniu przed sądem powszechnym. W postępowaniu tym możliwe jest również zawarcie ugody, po spełnieniu warunków określonych w przepisach art. 54a ustawy o finansach publicznych.

Rada Gminy Koczała, biorąc pod uwagę powyższe, uznała skargę za bezzasadną.

Pouczenie

Zgodnie z art. 239 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2018 r. poz. 2096 oraz z 2019 r. poz. 60 i 730) w przypadku gdy skarga, w wyniku jej rozpatrzenia, została uznana za bezzasadną i jej bezzasadność wykazano w odpowiedzi na skargę, a skarżący ponowi skargę bez wskazania nowych okoliczności – organ właściwy do jej rozpatrzenia może podtrzymać swoje poprzednie stanowisko z odpowiednią adnotacją w aktach sprawy – bez zawiadomienia skarżącego.

WICEPRZEWODNICZĄCY
RADY

Mariusz Patejuk

**) Jawność danych dotycząca imion i nazwisk skarżących, imienia i nazwiska ich syna, pełnych nazw i oznaczenia miejscowości siedzib szkół (w tym gminy, na terenie której ma siedzibę jedna ze szkół), do których uczęszcza lub uczęszczał syn skarżących, w tym również oznaczenia klasy, roku szkolnego i terminu poinformowania dyrektora o uczęszczaniu ucznia do innej szkoły oraz oznaczenia miejscowości zamieszkania skarżących i ich syna została wyłączona na podstawie art. 4 pkt 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1) oraz art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 10 maja 2018 r. o ochronie danych osobowych (Dz.U. z 2018 r. poz. 1000 i 1669 oraz z 2019 r. poz. 730).*

Wyłączenia jawności tych danych dokonała Paulina Omelańska – inspektor w Referacie Administracyjnym Urzędu Gminy Koczała.